

Микола Леонovich

АГОН

людям, яких люблю

окремі вірші&
важкі блюзи

(Присвята)

Ти вимагаєш безроздільності.
Тобі – мій крик і плач.
Помер сурмач.
Зброяр покинув плуг, жону і діти
І як немає ким вже відболіти,
Тобі – мій крик і плач.

Ти чуєш віддих пащ.
Ти чуєш віддих площ. Коли кимвали
Залишених “коли”
Коли б ви знали
Ти прагнеш і
Тобі – мій крик і плач

Розпачливий читач
Навколо холод
В нього ніє палець
Мов на гачку пера – мій крик і плач
В тобі розпечено свинець
Як смалець

Розпачливий зухвалець
У тіні площ він чує віддих пащ
Як зрізано серпом тіла коханців
За упокій ахейців і троянців
Тобі – безсило б’ється крик і плач

Зухвалий вишкір ланців
Коли б ви знали
Згубу мов і танців
Прощ і пропащ
Тобі – мій крик і плач

Ховаєшся у місто як у панцир
На обладунках стомлено мовчать
А мати хоче научать
Впаде сурмач
Впаде убитим канцлер

На обладунках схилено мовчать
Мов сновидінь задумливі потоки
Знак і печать
Ти чуєш віддих площ
Ти чуєш кроки
Тобі – мій крик і плач

Облог обійми
Приступ
Відступись
Ці брами як вуста, закриті смертю
Мов стято їхні
Стогони відверті
У відступах лежить земля пуста

Топили золото
Мов відьом і дівиць
Задумливо блукає породілля
По мокрім листі
Впало долілиць
Ці зойки сколоті імлисті

Цей голос мов труна
У нього ляж
Твій вірш як меч
Конає серце аж

Цей голос мов труна
Чуй
Породілля плаче
Рече від втеч
І плач її луна
Чуй
Місяць в листі скаче

Чи скаже він твоїй воді невдаче
Своє нехай
Як породілля плаче
Своє нехай
Ти відпускай ледаче

Свій стилос із руки
Бо в тілі він
Де стигми розпускалися пророче
Між берегів мов стін
Бо в тілі він
Повстань юрба регоче

Прийди мій сину
Стань до ложа ноче
Коли утомлений юнак не схоче
У скроні бубон вдар
Ти мій
Ти мій пророк і мій владар

Ти чуєш віддих паш
Повчань мовчать
Загачені схорони
Стриножено мовчать
Знак і печать
Оборони чи стань до заборони

Ти чуєш віддих площ
Вогні багать
Зібгать лани
І очі вже не бачать
Кому стриножений удар віддячить
Тобі пробач
Тобі – мій крик і плач

ВОЛОДАР ТРАВИ

* * *

Він каже мені Микольцю

Учителю кажу я

ми віддаляємось в сад

райський

філософічний

сад божественних пісней

учителю кажу я

віддаляємось

1.

Я малюю тебе на чорнім
я малюю тебе землею
перед ніччю впаде топонім
у яким тобі быть моєю

та ще сурми тремтять на ранок
ще виписують забороло
просякають від забаганок
з-під яких навіть кров схололо

прозирає на тебе стишуй
чи ходу чи трембіт знамена
на знамення себе вколишуй
та арена твоя камена

повна знаків мене ти знаєш
ти цілуєш мене змією
а потому уже лишаєш
залишаючись нічиєю

2.

я маляю тебе на чорнім
я маляю тебе землею
ти кричиш у своїм схороні
ти болиш іще быть моєю

я лишаю потворне вістря
вже на глині червоні ріки
по потоку на мерле листя
ти повториш мене навіки

я лишаюсь без тебе майже
і лишитись без тебе може
бути гіршим від тебе най же
буде повним кохання ложе

я маляю тебе на чорне
я маляю тебе шалено
бо вода що мене огорне
то вода ти вода єлено

3.

У молитві стоїш Мадонно
наче сниш у своїй царині
чи тікаєш кудись бездонно
або серце кладеш до скрині

із листами і віршами чорна
як при ноги упав потічок
що сі тіло плете незборно
і сичить і січе межі чичок

а при полі дрижать знамена
де на золоті пси змієборці
вигризають твоє імено
і торчать тебе в толоці

я малюю тебе не стишуй
я стою хіба зрушить смію
темна кров ще розітне тишу
ти впадеш тоді я зітлію

* * *

садок як мур навколо хати
сітківка вен як пастка для облич
асфальт і шкіра ними прямувати
до кед і кедрів ким ти мушиш стати
а після що осінній вітер спіч

а осінь як наказ куди уже рушати
останній день під шкіру вже заліз
стікали декорації і шати
під хрип мечів що їх ти цілувати
під стукіт вій і посмішки валіз

о ти козак останній перехожий
дорожчий за вино щиріший за любов
до тебе сотні може більше може
ніж днів тіла і янголи і схожі
я напій твій хоч я уже схолов

і сад мов мирта й мармур коло хати
вінок і вістря може храм облич
ці драхми і міста ми мусим залишати
нас так багато попелу багато
а після що йдемо а після ніч гич віч

* * *

ТОЙ ХТО ЗАВЖДИ МОВЧИТЬ
ЛИШ ІНОДІ ТИХО СМІЄТЬСЯ
ПРИСЛУХАЮЧИСЬ ДО ВЛАСНОГО ГОЛОСУ

* * *

На ложах трав'яних багаття палять
стискають ночі віче предковічне
там кажани сердець коханців хвалять
і славлять слово немічне дотичне

то світло хутром розриває тінь багряну
охоплені вогнем тіла коханців
і кола їх обіймів п'яні
жінок лишають як дари данайців

* * *

Ти убираєшся в зелене,
Щоб загубитися у травах.
Понад лани твої, Морено,
Ніч розливається лукава.
Темніє в тілі кров, мов кава.

Я вийду за тобою в поле,
Де кожна тінь як птах із крові.
Я вже іду, моя недоле,
Бо впали тіні вечорові.
Бо темна кров, як буква в Слові.

А горлом вже твоїм клекоче
Жага і згуба, злото жахне –
Пий мене довго, моя ноче!
Черленим током на словах не
Тінь, а сон мій кров'ю пахне.

* * *

До неба тріо голодранське
клятву
як маску музику здіймає
фалос
дівчат лани і лона панські
весняним стрінуть їх розмаєм

у них усього є доволі
похмурі дні пенсіонери
всі підуть геть голодні й голі
як спелеологи в печери

це місто божевіллям повне
здіймає вигуки дівчаток
як прапори за ними овни
а коли ні (дивись початок)

цапи б'ють в бубни і цимбали
всі п'ють зеленеє вино
коли ви ще не танцювали
то доведеться все одно

* * *

Котились вечори зелені
ввійшли у стави з гір високих
за тим рядно ланів черлених
тягли воли зеленоокі

ти спиш кохана так відкрито
пишу я на твоїх долонях
зібравши злоте своє мито
ніч заповзає в теплий сонях

* * *

ти йдеш на запахи жител
як звір протинаєш хащі
лишаєш баласт віри
і джази чуєш ледащі

ти вигорів стусом спису
між ватри ідеш три літа
лишились потерті джинси
і повні долоні вітру

і що робити із серцем
у цій порожній квартирі
де кожна друга у хутрі
а кожна перша у шкірі

і всяк перехожий скаже
затерши доріг ватру
чи ж варто тобі мій враже
бо ще не та ляже карта

мовчать всі боги та й досі
до тебе ще хтось говорить
то внійде простоволоса
в твоє невелике море

* * *

на цьому сні лежиш, немов на ложі
і скін часів твою печаль годує
приходять днів тіла і лики гожі
твого ім'я не проминати в сує
на цьому сні лежиш, немов на ложі

на цих ланах тече словес рікою
твоя печаль. всьому в ній є наймення
речи і внійдеш голосом-сурмою
та не опалить жаром одкровення
і не втамує що тече рікою

на цих ланах точився біль і морок
без трун лежать, вгодовані землею
тіла що з пороху постали в порох
цю землю кожен тут відчув своєю
на цих ланах точився біль і морок

а ти ще сниш в своїм яснім покої
і ним годуєш скін часів часів і тугу
на цих ланах де ждуть прекрасні вої
за боєм бій, за дівчиною другу
і ти все сниш в своїм яснім покої

* * *

(#1)

Слова упімнені облиш.

Скажи: що маєш відчувати,

Коли на вітрі ти тремтиш.

Тремтиш, немов трава ти.

В холоднім домі вже вікно

В туман убралось одиноко.

Ростеш, мов трав'яне панно,

Кохання повний теплим соком.

* * *

Чорно в мені від літер
слів знання
лиш білі крила полів
мене на перехресті утримують
през вітер

ЗАЛІЗНИЙ ХРЕСТ І НАПІВМІСЯЦЬ, ПОФАРБОВАНІ В ЧОРНЕ

* * *

Ось уже приходжу я
у величї й у ницостї, уповнї
дверї одчини і серце
де на струнах золотих
грав уже колись
дверї одчини і подих власний
почуй
немов провісництво мов смїх
пророчий і немовля нового
світу згодуй танцям і радостї
прийду я
і дверї одчиниш ти

* * *

дім

все ще стоїть на горі

діл

все ще лежить у яру

по зеленій воді

я до тебе прийду

і

як паде ся ніч

на рамено твоє

я тебе напишу

опріч

того що є

вже

аще

виждіти дим і

жадати потік

але є іще дім

і тобі є ще лік

* * *

Не нарікай

що ти як ріка мене напуваєш
забудь: усе що минуло – назавжди зникло
тільки в тобі ще глибині твоїй
сяєво темне клекоче і хвилі жене
і мінить берег щовесни
ти прийдеш до мене тоді
(тоді як розіллешся; тоді як позбавишся меж)
ти прийдеш до мене
несміливо називати мене на ім'я
немов пригадуючи видіння
немов переказуючи сон

В інші часи ти ховаєшся у криниці
і звідти тихенько смієшся
ти стрибаєш по листю разом з дощем
ти тоді не боїшся мене цілувати
я познайомився з тобою коли ти
була ще дитиною і звідтоді
я всюди ходжу за тобою не приречений
робити все судом але долею
тією з них що подобається мені найбільше
я боюся зірвати тебе в полі з квітками
тебе можна знайти але важко впіймати
коли ти катаєшся на сонячному промінні
коли ти легко торкаєшся до мене

наша зустріч це дивовижа
я ходив босоніж, простоволосий
ти бігла по луках разом з луною
ти танцювала на моїх заплющених повіках
і ти ніколи не задушила мене

черінню дерев, що витікають з-під снігу
поверхами дахів і шумами авт
і криками чужих перехожих

і ти прийдеш до мене тоді
у той вечір
коли я подумав, що зовсім за тебе забув
коли я не зміг вимовити твого імені
твого імені
якому раніше так радів

* * *

розтягся сміх неначе плач
я спав і бачив не хотілось
та мов удар твоє пробач
це ще не все це ще не ті ось

всі хто прийшов у вечір цей
у тінях мов плащах множинно
на сто доріг і сто ночей
це військо ладо і дружино

спали свій дім як я спалив
і кров свою продай при вітрі
і честь віддай зграї дощів
що ночі змиє слід на митрі

* * *

Чути запахи фоліантів
і розкішних нічних крил
твоїх рук розкошуючі знаки
поволі усе вкривають
хіба вирватись із тавтологій себе
та записок
пустель
та порожніх долонь хіромантів
подорожні валізи
тобою ще дихає мряка
сутенілих кімнат
споночілі зависли сади
як на спинах дівчат
ти шукаєш свої каліграми
так довкіл
ти читаєш свої нескінчені сліди

* * *

Зачіску робить біля дзеркала,
тоне у хвилях волосся.
призбирує, відпускає –
розпадаються вільно думки,
і тіло відбивається у дзеркалі,
млосне.

Призбирує, збирає –
знову розлетяться в різні боки
лінії і пальці, і вуста, і груди, і плечі –
Відгиснеться у дзеркалі
заблукала, щаслива.

Накатами хвилі волосся
заливають усе єство.

* * *

Без тебе –
лише стояння
зрізаних вечорів

* * *

Плаче молоко повік
і лінії брів на шовку
перегинають цей день
і погляди – як метелики
лоскочуть вуста
і вигинаються прірви
в мости і брами.

* * *

Мене знайшла юрба в
каліки на горбі
на на їм я танцював
заникнений в собі

мене знайшла жона
в повії на устах
я ледве не сконав
коли їх двох запряг

мене знайшов гробар
на ранок у труні
я в ній заснув мов цар
готовий до борні

мене знайшов Господь
надвечір на хресті
як вийшли із господ
святі жінки товсті

мене знайшли на дні
із ланцюгом в ногах
були часи нудні
не бились на мечях

я на бенкеті був
з цитриною в руці
якусь Козетту взув
як і рядки оці

лани лежать рядном
як одіж байстрюка
а за чужим вікном
тремтить лиха рука

і бачив з неба дощ
серед своїх отар
межи доріг і площ
я найкрутіший цар

* * *

Відкрий мене для себе. Подивись:

Я у старій шкіряній палітурці...

Мій біг в хашах дощів тобі моливсь
Коли слова складались для тортур ці

І літер черінь тонка, ніби сад
Готичним птахом рух мій припиняла,
А на гілках – черлених болів ряд;
Квіт мармуру мов темна смерть нарвала.

Вже маргіналії твоїх чекають пальців,
І стрічка цівкою протне сторінки шлях.
Ця гра стомила багатьох зухвальців.

Гортання – ритм і ріст – розлита в'язь,
Закляк твій погляд у годин полях:
Я серед княжих книг книжковий князь.

* * *

(#2)

Навколо тебе дим, як плащ.
У тїнь заходиш, наче в човен,
Що повен вишкірених пащ
І лиш тобою ще не повен.

Згодуй себе: це звірі рим.
Не кожду гордість так жорстоко
Розірве подихом курним
Завинене у ніч бароко.

* * *

той з очима як ніч що була і пішла
зустрічає мене на краю чи то світу чи тіла
я хотів щоби очі закрила імла
і від світу мене відслонила

чи даруєш мені свою тишу важку
і німотну і біль відстояну, скриту
чи ідеш ти не любиш і тінь нетривку
ти зриваєш з очей соковиту

там де очі подібні на тінь і на дим
тінь подібна і подих де рветься безсило
я ніколи не був де не був молодим
тінь прийшла і була мені мила

* * *

Я пізнаю тебе на запах
Я пізнаю на звук твій подих
скільки не кричи
двері свої не відкрию я
довбаю у власному тілі яму
де тебе поховаю
стріли мої
очеретові –
добра сопілка буде
всередині тебе
до рота золотого покладу
на очі срібляки:
усе ти видиш
(та) мене не бачиш

ІНТЕРМЕДІЯ

ТИ ПІШОВ НАДОВГО

Я ЩЕ ДОСІ БАЧУ СПИНУ ТВОЮ
ЗАГУБЛЕНУ В КОРИДОРІ
І ТІНЬ ТВОЯ ЗАГЛИБИЛАСЬ
В КОРИДОПОДІБНИЙ ТАНЕЦЬ
ЩЕ ДОВГО
ТВОЯ УСМІШКА МИНАТИМЕ ДВЕРІ
АЛЕ ТИ ВЖЕ ПІШОВ
ЗОВСІМ
ЗА ТВОЮ ВІДСУТНІСТЬ
ОСІНЬ ПОВОЛІ ВКРИВАЛА САМОТОЮ ПОДВІР'Я
ГЛИБОКІ
ЩО В НИХ І ЗОРІ НЕ ЗАЗИРАЮТЬ
А ТІЛЬКИ ПАДАЮТЬ
ПО ТОМУ
ЛИШИЛИСЯ ГОЛОСИ
ГОМОНІЛИ НАВКОЛО
ТЕРОРУ ЩОДЕННОСТІ
ЯКИЙ МОЖНА ЗНАЙТИ
У ПІСТРЯВОСТІ ПОШМАТОВАНИХ ГАСЕЛ
СЛЬОЗИ І ЗОРІ ПЕРЕТВОРЕНІ НА СІЛЬ
ВКРИЛИ ПОТОМЛЕНІ ВЖЕ ТІЛА ВУЛИЦЬ
І БРУКІВКИ
З НАЛУПАНИХ СКЕЛЬ В ОСТАННЬОМУ ЗЛОМУ ПОРУСІ
ЧПЛЯЛИСЬ ДО ПІДОШОВ

З ГАЗЕТ

ЩО НАС НАДТО МАЙСТЕРНО ВЖЕ
ПЕРЕСПІВАЛИ
ПРОРОК ШУКАВ СВОГО ГОЛОСУ
ПОГУБЛЕНОГО

БІЛЯ РУЛОНІВ ГАСЕЛ
З ЙОГО РИС
ЗАЛИШИЛАСЬ ТІЛЬКИ ЗАГУБЛЕНОСТІ
ДЕЩИЦЯ
ПРОЛОГ ДО ПОЕТА
МОВ КОЛОДЯЗЬ
ЩО В НІМ Є КІЛЬКА ТАКИХ
ПОДІБНИХ ДО ХУТРЯНИХ СВІТИЛ
ЯКІ ВІД МИСЛИВЦІВ ТІКАЮТЬ
НІБИТО
ВЕСЕЛО АЛЕ НАСПРАВДІ УЖЕ
МЕРТВО

У ЗОШИТІ

ПОЕТЕСИ
ОПИРАЮЧИСЬ БРЕХНІ
ПОЧАВ УЖЕ ВІРИТИ В НЕЇ
НАЧЕ МАЛЕНЬКИХ БОЛІВ
НАСТАЧИЛО НА СМЕРТЬ
ХТО ПЕРШИЙ
ГОЛОС ЧИ МОЛИТВА
ПОВЕРТАЮЧИСЬ ТИ ОПИНЯВСЯ
В ПЕВНОМУ ІНШОМУ МІСЦІ
І ЖОДНОЇ
МЕЖІ НЕ ЗНАЙШОВШИ
ПОВЕРТАВСЯ ВСЕ ДАЛІ
Я ВЖЕ ДУМАВ
ЩО ТИ НЕ ВЕРНЕШ
АЛЕ МОВЧАВ ЗОВСІМ ІНШИМИ СЛОВАМИ
КОЛИ ТИ ІШОВ
І ЗНАЮ
ЩО НЕ ВАРТ ШУКАТИ СЛІДІВ
ТАК
НЕ ПОМИРАЮТЬ

СЛПШМ І ГЛУХИМ

БУЛО ДУЖЕ ПОТРІБНО
ЗНИЩИТИ КОЖЕН ОСЕРЕДОК ЗЛОСТІ
ТА ВЖЕ
ВИБИВАЮЧИ ДВЕРІ
ЗГУЧАЛИ НАПАЛМОВО ГОЛОСИ
БОЖЕВІЛЬНИХ
ЩО ТО Є СМЕРТЬ
МИ БІЛЬШ НЕ ХОЧЕМ ВІЙНИ
ВСЕ
БІЛЬШЕ НЕ БЛАЖЕННІ
ВИ ВКРАЛИ МІЙ ГОЛОС
ТО ПИСАТИМУ
КОЛИ НЕ МОЖУ ГОВОРИТИ

ПЕРШІ ОЗНАКИ
ДОКОНАНОСТІ ТВОЄЇ ДІЇ
З'ЯВИЛИСЯ КОЛИ ВЕСНА
СКОЛИХНУЛА МОЛОЧНОРОЖЕВІ КРИЛА
ЯНГЕЛЬСЬКИ МОЛОДИХ
ТОДІ ПОЕТІВ ПРОЛОГ
НЕ СТРИВ ЖОДНОЇ КВІТКИ
НАДТО ТОМУ
ЩО ЗАПІЗНИВСЬ
ПЛУТАЮЧИСЬ В ОСТАННІЙ СВОЇЙ ШИНЕЛЦІ
НАЧЕ МІФ
КОЛИ ВИДЕЛКИ ВАРТИ
СТАЛИ ВАТРОЮ
НЕ ВТНУВШИ НАШОГО ПАРОЛЮ
ВЖЕ СПИН ПОХИЛЕНИХ СТАЛО БІЛЬШЕ
ЗА НОВІ ГАСЛА
ЩО МІЖ КРУЧЕНИХ СТОВБУРІВ
ПОГУБИЛИСЬ

ЯКО ЧЕРВОНІ МОРЯ
ВОВКІВ
ЛИШ НАШ БУДИНОК УТІК
ПРОКЛЬОН МІРЯВШИ
НАЧЕ ПЛАТТЯ
РОТОНДИ ДУШОГУБЦІВ
ПТАХИ МІРЯЛИ
ДОВЖИНУ СВОЇХ ГОЛОСІВ
І ЗЕМЛІ МОКРІ ВАЛИ
ВИРИНАЛИ З-ПІД СНІГУ
НАВЗНАК ПОДОРОЖНІХ
ЩО ЛИШИЛИСЬ ТУТ НАВІК
ПОБІЛЯ СНІГОВИХ СКЕЛЬ
І ЧОРНИХ ЗЕМЛЯНИХ ТЕЛЕФОНІВ
ЧЕКАЮЧИ НА ВЕЛЕТЕНСЬКЕ ЗБУРЕННЯ
КОЛИ ГОДИННИК
МАЙЖЕ ВСЕ ПЕРЕТВОРИВ НА ПІСОК
В МЕНІ СТАВ ВІДЧУВАТИСЬ
ТВІЙ ПОСТУП

ЗА ЧИТАННЯМ

ОКРАЄМ ДУМКИ СПОДІВАЄШСЯ
НА ПОВЕРНЕННЯ ТЕБЕ
ОСТАННІМ РЯДКОМ
АЛЕ ДАЛІ ТО Є
ДАЛІ
ГРИФОН ТВОГО ЛОБА
ВИГЛЯДАВ ЯК ОДИН ІЗ СТИГМАТІВ ПИТАННЯ
ЧИ ГЕРОЙ ЛУБКА
ЩО ПАЛИТЬ ПАЛЬЦІ
ОСТАННЬОЇ ШИНЕЛКИ
АБИ ЗІГРІТИСЯ
ЧОГО ВАРТІ
СТРОФИ СПРАГЛІ СЕКСУ

КОЛИ ЗА СТИКАННЯМ ЇХНІХ БАРВ
ТАКИЙ ХОЛОД

ЗАМІСТЬ КОЖНОГО КРАМУ
НА ПОЛИЦЯХ СУВОЇ
ТУЖНОГО ГОЛОСІННЯ
ЯКОМУ БОГ СВДОК
ЩО НАМ ПРОПОНУЮТЬ
ПО СЛОВАХ ЗДОГАДУЄМОСЯ
ТОЙ ТО АЛКОНОСТ
ЩО ДОВГО СИРИНОМ ПРИКИДАВСЯ
КУПАЮЧИСЬ
У НАШОМУ НАФТОВОМУ СОНЦІ
ЯК ОДНА ІЗ ТІТОК
ТАК СХОЖА НА ПОВЕРХИ
ВІСЛЮКА
А ЩЕ Ж БІЛЬШЕ НАШОГО ДОМУ
ВЖЕ БАГАТО ХТО ЗНАЄ
ЩО Я БІЛЬШЕ
НЕ ХОЧУ ТЕБЕ БАЧИТИ
ДЕНЬ ПО ДНЮ
ЗАЛИШАЮТЬСЯ ЇХНІ ІМЕНА
НИМИ ВЖЕ МОЖНА ГРАТИ

ТЕБЕ НІКОЛИ НЕ СТОМЛЮВАЛА
ГРА МАРГІНАЛІЙ
МИ З ТИХ ЩО НІКОЛИ

ПРОДАВШИ СЕБЕ
ЗА БРАКОМ КОГОСЬ ІНШОГО
НА ТРЕТІЙ ДЕНЬ ПОДОРОЖІ
Я ЩЕ ПИСАВ
ЯК БИ ТИ ЗДИВУВАВСЯ
В НОВОМУ ТІЛІ
КОЛИ НА ПЛЕЧІ МЕНІ СТАВАВ

ВІЧНИЙ СУПОКІЙ
ЯКИЙ Я ПОМИЛКОВО ОТОТОЖНИВ
ІЗ ЗАЛІЗНИМ
В ТОМУ ВИННА СЛЬОТАВІСТЬ
В ТОМУ ВИННА ШАККА
Я ПРИПИНИВ ЧУТИ ГОЛОСИ
А ЛИШ КЕРВАВИЙ КЛЕКІТ
ТОДІ ГАСЛАМИ СТАЛИ ДЕРЕВА
І З-ЗА КОЖНОГО ВІЙШОВ МІСЯЦЬ
А В ЗАПЛЮЩЕНИХ ОЧАХ
ГАСАЛИ БАЛКОНИ
КОЛИ ПАДАЛИ ЄДВАБИ ТІЛ
ТІЛЬКО ШИНЕЛКА ВСТОЯЛА
ПОНЕВІЧЕНА
АЛЕ З МАТЕРІАЛУ БІЛЬШ ДОВГОВІЧНОГО
ЗА СКАЖІМО
СУВОЇ КРИКУ
ВЖЕ ПОШМАТОВАНІ ЗБЛИСКАМИ
НАШИХ КРИВИХ
УСМІШОК
ПЕВНА КІЛЬКІСТЬ СПІТКАНЬ
ПОРОДЖУЄ ГАЛАСЛИВІСТЬ
ТО ВСЕ ШАККА

ТОДІ НАРОДЖУЄТЬСЯ СЛОВО
ПІСТОЛЕТ

БРУД ДОЩУ
І ДОЩ БРУДУ
НІБИ ЩОСЬ НОВЕ
ВЕЧІР І ЙОГО КРУП
ЗАГНАНІ В ІНФЕРНАЛЬНЕ МІСТО
НА МАРГІНЕСІ
МОВ ПУП'ЯНОК СВІТЛОДІОДА
ОПОВИТОГО ЕРОТИЧНОЮ ХМАРОЮ

КАНІФОЛІ
ЧУТИ ЛИШ КЛЯПАННЯ СУСІДА
ЩО ЗГОРНУВ СЕБЕ НА КРАПЛЮ
В САМОТНІЙ КІМНАТІ
БОЖЕ ЯК БОЛІСНО
ВСЕ НАГАДУЄ СЕБЕ
ЩО АЖ В ПОШУКАХ САМОГО СЕБЕ
НАТРАПЛЯЮ
НА ВІДСУТНІСТЬ ТАКОГО ПИТАННЯ
ВЗАГАЛІ
ЗАКЛЯКАЄ ПИТТЯ ВЕЧОРУ
ЯК ПРОВАЛЛЯ ТАНЦІВНИЦІ
З ВИХИЛЯСАМИ
ВОЛОССЯ ВОДОСПАДУ
НА ВАШІМ РОБОЧІМ СТОЛІ
ВЖЕ ОХОЛОВ ТРУП
ВЕЧЕРІ
ТА ВСЯ БАЙРОНІЧНІСТЬ НАШИХ ДІВЧАТ
СПРИЧИНЯЄТЬСЯ ДО УСМІШКИ ПОЕТЕСИ
ТА Й ТА
ГУБИТЬСЯ В ЇЇ ТІЛІ
ЩО НИМ НИНІ Є ВСЕ
ДО ЧОГО НЕ ТОРКАЮСЬ
БОДАЙ ВІЯМИ ДУМКИ
ТА ТИ Б ТОГО НЕ ЗБОЯВСЯ
БО КОЖЕН ТВІЙ ПОКАЗНИК
ЗА ЗНАЧЕННЯМ
БУВ УДВІЧІ БІЛЬШИЙ
ЗА ЦЕЙ ЧАС
ДО ПЕРЕВІЗНИКА ДОЛИНАЛИ
ЗГУКИ ТРУБИ
У ЯКУ СЕБЕ ВЕЧІР ЗГОРНУВ
ХОВАЮЧИСЬ ВІД МАРГІНЕСУ
МОЄЇ СВІДОМОСТІ
БО ТІЛЬКИ Я ЗНАЮ

ТРИМАЮЧИ
НИТКИ ВЕЛИКИХ ПОЛОТЕН
ЯК МАТЕРИКОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ

А ТИМ ЧАСОМ

ПОНАД ТЕРМІНАЛОМ ПЛИВЛИ
МИ
А НАЙКРАЩЕ БУЛО Б
РИБИ
ЗА ШАРОМ ФРЕСКИ
КОРИДОР ТАКИ ПІДНІСЯ
НАД ПРІРВОЮ
НАВІТЬ ЗАСВІТИВ РОЗГОРТАННЯ КРИЛ
НА ВЕСЬ СВІЙ РОЗМАХ
ОГОЛЮЮЧИ ТВОЮ ОСТАННЮ СУТНІСТЬ
ЯКУ З ТАКОЮ ЛЕГКІСТЮ
БУЛО ПІДЧЕПЛЕНО
В НАШІ НАВІЖЕНІ РОКИ
З РОЗКИДАНИМ ПО ПЛЕЧАХ ВОЛОССЯМ
І ТЕПЕР
З ТАКОЮ ВИШУКАНОЮ РОЗЛЮЧЕНІСТЮ
НАСОЛОДИ
ПОЛИШЕНО
НАС НЕЛЕГКО БУЛО ВБИТИ
ПОВІР
КОЖЕН РОБИВ УСЕ ЩО МІГ
АЛЕ В ЦІЙ КОРИДІ
ХТОСЬ МАВ ПОМЕРТИ
ТОДІ
МИ ВИРІШИЛИ ПОМЕРТИ РАЗОМ
ПОЕТЕСА ЗДИВОВАНО ПОМІТИЛА
ЩО ОДНА З БАЙРОНІЧНИХ ДІВЧАТ
ВСТИГЛА
І НАВІТЬ ПОСІЛА ЇЇ МІСЦЕ

АЛЕ БУЛО ВЖЕ ПІЗНО
КУДИСЬ ІТИ

ЧУТИ ГОЛОСИ ВСЬОГО ЗАЛІЗНОГО

Я – ТЕРМІНАЛ
КОЖЕН ШАЛЕНІЄ ПО-СВОЄМУ
І ТРЕБА Ж
КОЛИ Я ПРИКИНУВСЯ СОБОЮ
НА ОДНОМУ ІЗ МІСЦЬ
У ВІЧНІЙ ПОЧЕКАЛЬНІ
ТУТ МЕНЕ ПОМІТИВ ОДИН ПАЯЦ
НА ПРИЗВИСЬКО ТАНАТОС
ЦЕЙ ПРИЗЕМКУВАТИЙ
І КРИВОНОГИЙ АРЛЕКІН
З ВПРАВНІСТЮ КОВБОЯ
ПОДАРУВАВ МЕНІ 7
ЧЕРВОНИХ КВІТОК
ЗАМІСТЬ П'ЯТИ ЯБЛУК
СКІНЧИВСЯ МІЙ ВИТІЮВАТИЙ ТАНОК
ЗАГЛИБИВШИСЬ НА 7 ЛІКТІВ
ПРИРІВНЯВШИСЬ ДОВЖИНІ МОГО ГОЛОСУ
І КОЛИ НЕ СТАЧИЛО СВІТОВОЇ ТУГИ
СТАЛО ДУЖЕ ВЕСЕЛО
БО ВСІ ПОБАЧИЛИ
З НЕБА
ЯК РОЗХРИСТАНИЙ АНАРХІСТ
МАРНО НА СЕБЕ НАКЛИКАВ
ЛЕТЮЧИЙ
П'ЯНИЙ КОРАБЕЛЬ
ВСІМ СТАЛО СМІШНО
АЛЕ ВЖЕ СУТЕНІЛО
ТІЛЬКИ СКЕЛЕТ СОНЦЯ
ПОВОЛІ ВКРИВАВСЯ ПИСЬМЕНАМИ
САМОТНОСТІ

АХ ЯК ХОТІВ БИ
ЗАКІНЧИТИ ЧИМОСЬ БІЛЬШ ПОДІБНИМ
ДО ПОВЕРНЕННЯ

АЛЕ ЯКЕ НАМ ДО ЦЬОГО ДІЛО

ВІДЗЕМЕЛЛЯ

* * *

Персо

під яким б'ється

птах твого серця

у моїх долонях

* * *

Цей сад де в'язне кожний твій парад
Його важке і пристрасне бароко
Де тінь волочиться за тілом ніби гад
Де мертвий звір на тебе зводить око

Меланхолічний принц повільно в сяйві йдеш
Важке мовчання, наче лоно Діви
Стинаєш. Ти минеш без певних меж
Так біль жиє, так губи просять зливи

В саду твоїх фальшивих одкровень
В саду полюцій, маній, симуляцій
Ти мед і гріх, ти пан, що став на герць.

У цім саду, де кровоточить день
В твоїх тілах, у час ілюмінацій
Птахів і сонць, і стомлених сердець

* * *

Я не вірю
що той інший поет був тобою
доки я понищував його у собі
бо коли не стало кому плакати
прикотився чорний сміх
на колесі ночі
те колесо розкошувало
і плеса свої повсюдно розпустило
на тому колесі
тоді виростало дерево
і на кожному з тисяч листочків
стояло маленьке твоє ім'я
зі свічкою в руках
а вже довкіл того дерева
ходив один
що шукає твої сліди
і не може знайти їх навіть в собі

* * *

Ти виліплюєшся з мого диму
що клубочеться вогко і низько
позначаєш себе невловимо
молоком обілляте дівчисько

*коли двері стають вже дверцята
ти біжиш намагаючись швидко
проминути мене б'є двадцята
це зима і тобі в ній не видно*

як від суміші з подихом дим
на жінках і ножах червоніє
всі стежки зворожила зима

*а тобі я приходжу з сумним
непорочна допоки Маріє
дерев'яно палає тюрма*

* * *

Ви всі спите. Ваш сон і ваша смерть
Сплелись в обіймах на гербах і травах
І Місяць кровію наповнивсь вщерть.

І я немов стояв у прикрих лавах
Приречених на згин в німім бою
Де при горі зійшла зоря лукава

Тягнув сурмач останню піснь свою
Кінь копитом бив мертві вже тіла
І сяйво срібне вигостило зброю

Там при горі остання ніч була
Там серце воїна у смерті охолело
Огорнене у саван із рулад

Скотилася в траву зоря спрокволо
Ми з Ворогом лишилися одні.
Ні, не одні! Та вкрилось темно поле

Тілами тих, що згинули уже
І тих, котрі живими ще зігнали
І тінь коня утомлено ірже

Лик убієнний завжди буде милий
Кричи, сурмаче! Най розгонять ніч
Слова твої, твої останні сили.

Упали прапори. Були опріч
Смертельних сутінок мов світ містичний
Де при горі немає протиріч

І страх навкіл регоче гістеричний
Залляла кров екстаз. Вгризавсь метал
У плоть м'яку. Крик сурмача окличний

Чи долетить між мідяних дзеркал
Залляла кров екстаз любові й смерті
Скель і трави трагічний карнавал

На панцирах й щитах всі знаки стерті
Ні імені, ні роду, ні числа
І нетрі пам'яті пожегті

До ворога немає більше зла
В очах мерця підійметься заграва
Чи проти бився він, чи бився за

... Та врешті крик скотився шкереберть
До тої ніг, що вийшла, наче пава
Крізь вічний сон у вашу вічну смерть

* * *

Пристань до берега. На мокрому піску
Приспи свій біль; най він тебе рятує
Від тебе й від життя. Хай зарізку
Луну твоїх мовчань він знов почує.

Мовчи і знай: зійде, мов сон, владар
Цих берегів, цих плавнів і затоки
Його мовчання – дикий танець хмар,
Його слова – це зашморг златоокий.

Його рука твоє торкне чоло
Зрони сльозу: тут болісно і голо
Прийдуть до тебе пси останніх марень:

Не човен, а труна; сю ніч тебе сколов
І розірвав порочне вічне коло
В затоці міста; у тілах кав'ярень.

* * *

Чи чуєш голоси своїх смертей
як навздогін голосять і кричать
мов сотні ненароджених дітей
і тисячі нездійснених зачатъ

а їх луна мов сука скавучить
на болісному владному шнурі
спини свій хід і озирнись на мить
о цій вируючий в тобі порі

хто ти з обличчям прикрим наче дощ
чому вуста і очі як трава
із випадковим усміхом розтрощ
своїм мовчанням всі чужі слова

* * *

Я залишаю цей берег,
аби не ступити на той берег
аби не пристати на вашу пропозицію
ви ж бо хочете аби я перетворився на падлю
і що за те перевтілення не обіцяєте
коштовного каміння
і сяєва бистрі ріки
і місяць на соснині
і пісню в очереті
і крик дівчини
і сон пастира
і млеко од овци
пастиру належне
і дзигар з полузегарком
і цигарку
і цирла
і цимбали
і цицьки великі як значення Шевченка в історії української культури
і сільський клуб без вікон і дверей
і сто незайманиць
і сто найбільших грішниць
і кілька граматик
і несколько слів
і несколько гранослов
трудодней і часослов
і бабу галамагу
і кілька свіжих анекдотів
і зворушливі визнання
і Юлю Доброносову
і Сашу Григоренку
і Олега Скрипку (добре, що не лишегу)
і останній танець

і безсоромний погляд
і родіну мати
і стрілецьку пісню
і корову
і свиню
і каптан
і дощ котрий не залишить місця навіть для когось другого
і дощ котрий не залишить місця навіть для когось третього
і штат
і графство
і панство – аби ж ви знали, паничі, що люди
уночі роблять,
коли палають багаття інквізиції
освітлюючи їм дорогу до любої справи
і кілька моїх вчителів
і кілька спасителів
і братчиків
і братську школу, гімназію, ліцей
і материні сльози
і пройдисвіта на дорозі
і дурисвіта в шинку
і блазня
і перевертня
і лайно
що живе в телефонній буді
і лавреата
і премію
з телефонної буди
і кілька поламаних іграшок
і кілька скляних кульок
і мишу на мотузці
і Венеру без канчука
зрештою і канчук
кау чук
чубук

колобук
колобук
колоbook
і кілька нових мелодій
і пару нечуваних акордів
і трійко нових матюків
і діву огиду
і діву зраду
і приходив до мене поет убієнний
і мене ублажав наче дівка з гарему
я до чорного зав'яз у таких розкладах
а моє життя і без того повний безлад
а я уявіть собі творець нової літератури
точніше до того не було літератури
а ось я прийшов і рік
слово
аби витікали річки як жінки із себе розкошуючи
аби мене спіткала
якась удача
аби мені посміхнулась якась дівчина
з вікна свого дому гріючись на підвіконні
коли я вийшов рано у дорогу
широку як останне
одне на всіх тіло
широке як ніч кохання
не спалося
зовсім

* * *

Я люблю тинятись по Полтаві
нидіти у темних каферштанах
бачити себе у темній каві
на розбухлих мов жінки каштанах

всюди пари з димом ходить панич
розпашіло вітер плеще в лица
зі знемоги падає керманич
у розкішне тіло молодиці

тиньк і зорі падають із неба
янголи кохаються на лаві
може я іду уже до тебе
я люблю тинятись по Полтаві

* * *

Коли я помру
кров моя стане великим човном
і попливе рікою до моря, а далі
знайде собі острів у океані
Тож мамо,
ви тоді не плачте,
сльози не лийте –
моя душа співатиме вам пісні
з острову в океані

* * *

Покинь то облуда
залиш то зрада
нехай не буде
твоєю лада
нехай тінь чорна
лице сховала
нехай огорне
тебе навала
нехай ти плачеш
нехай ридасш
ти завжди значиш
ти завжди знаєш
нехай так мало
мене для тебе
уже палало
не йди не треба

* * *

Я пізнаю тебе на запах
хай мине іще сто життів
у твоїх дивовижних знаках
я себе загубити хотів

і мовчать споночіло сосни
на чолі наче знак вини
і розсипалось долі млосно
моє віно мені верни

тої ночі чарівні перли
чорну кров і проклять громи
чи з тобою уже померли
чи ще чуємо крик сурми

що на ранок тремтить і тягне
свій останній важкий політ
чи над нами вже сивий равлик
каліграми лишає слід

ми з тобою уже навіки
чи замовкла уже сурма
лиш заплющиш свої повіки –
і згорить у тобі тюрма

* * *

Нехай думають всі
що я є поет
я був ним допоки тебе
не зустрів
я не знав тебе, і гадав
що слова мої
то поезія
а насправді це ти

* * *

(ЗАПОВІТ)

Я буду жити в багатьох містах
І як нінащо й ніде стане жити
Й розітне вічну ніч одвічний жах
Впаде душа моя на темні плити

Мій скутий дух не був ніколи птах
І у розпачливім своєму відземеллі
Я загубив свій шлях в чужих лігах
В чужих вустах, в чужому зіллі й зелі

Нехай не ти, моя свята земля
Яку не опізнати, ні пізнати
У болі цім що прийде з віддалля
Здолати; ані ти, нескорбна мати, –

Нехай ніхто не прийде відшукать
Мої слова, несталі і нещирі.
Мої слова, мою нестримну стать
У розпачі, міжчасі й недовірі.

ДОДАТКИ (пост-скриптор)

* * *

Сторінка нова

вказе на те, що кінець таки буде,

щодалі наближує нас до меж

хронотопу

або алфавіту

(кобіту потоку потопу)

або зодіаку

(можливо єдиного знаку)

так простору мало

(кінчаю усе задовбало)